

Det Anarkistiska Biblioteket

Att inte arbeta

Aguell

Aguell
Att inte arbeta
2008

Tidningen Brand #3 2008

www.anarkistiskabiblioteket.se

2008

Det är möjligt att överleva utan ett lönearbete men det krävs envishet, andra inspirerande och motiverande sysselsättningar och goda kamrater. För ensamheten är den värsta fienden när du vill göra verklighet av dina drömmar. Tillsammans med andra är det lättare både att ifrågasätta samhällets grundstruktur och att göra verklighet av motståndet mot den.

för snart två år sedan var jag aktiv inom SAC, vilket gjorde att jag då fokuserade på arbetsplatskamp. Men vid den här tiden började jag inte bara tröttna på den byråkratiska och industrifetischistiska andan som genomsyrade mycket av SAC:s arbete, jag började också ifrågasätta lönearbetet, som ett förtryck och som ett onödigt ont. Texten *The Abolition of Work* av Bob Black, blev en inkörsport till min arbetsvägran tillsammans med *Crimethinc's Days of War Nights of Love*. Efter att ha läst om hur folk jorden över (företrädesvis i den rika världen) tagit avstånd från löneslaveriet och på olika sätt börjat försörja sig utan en lön som hägrar i slutet av varje månad, började jag söka efter min väg. Så de sista dagarna innan jag tog studenten ägnade jag knappt en tanke åt det alla andra stressade sönder sig över. Jag var fullt upptagen med att spåna metoder att undvika arbete på.

Att vara frivilligt arbetslös eller arbetsvägrare innebär inte att du på något hardcoremanér inte kan arbeta eller att du måste undvika pengar. Det innebär främst att du aktivt motverkar det löneslaveri som håller igång systemets maskineri, generar pengar till fascistoida institutioner och förintar människors liv och omgivningar världen över. Att aktivt motverka lönearbete kan innebära att du lönearbetar heltid men använder pengarna till att tillsammans med andra bygga självhushållande kvarter/kollektiv i en stad, sparar till att köpa skogsmark för att skydda skogen från skövling och för att öppna den för kamrater att vistas kostnadsfritt på, samtidigt som du utnyttjar arbetsplatsens alla resurser som annars hade kostat; kontorsmateriell, internet, kopieringsmaskiner, mat och så vidare. För att helt undvika lönearbete krävs uppfinningsrikedom, pålitliga kamrater och en hög konsumtionsmedvetenhet. Konsumtionsmedvetenheten är av största vikt då du utan lönearbete inte längre kan upprätthålla de konsumtionsvanor du haft som "hederlig arbetare". Även om du har pengar eller lönearbetar som timvikarie och erhåller existensminimum måste du omvärdera dina vanor för att kunna finansiera ditt uppehälle.

när du utvecklar konsumtionsmedvetenheten fördjupas den också, likt sabotören som ser alla konstruktioners svaga punkter, till att se möjligheten att komma över det du tidigare konsumerat, fast gratis. Tidningar du tidigare köpt hittar du i tidningsinsamlingar, mat hittar du i stormarknadens soptunor, längre resor plankar du, du lär dig vilka caféer du kan ta en "gratiskopp"

på, vilka bufféer du kan besöka utan plånboken. För att inte tala om att du lär dig var du lättast snattar (vilka butikshyllor som kameraövervakas, civilares beteendemönster och så vidare).

Men med konsumtionsmedvetenhet följer också insikten att vår största beståndsdel, vatten, inte är gratis utan ägs av ett bolag som vill att du köper varje liten droppe. Och om du vill leva ett modernt liv måste du få tag på elen som produceras av bolag som tar bra betalt för den.

Denna el produceras med konsekvensen att hela samhällen går under till vattenkraftens förmån; fåglar strimlas i propellrar, fiskar dör ut på grund av dammar, hela ekosystem går under i en härlig radioaktiv gytja. Om vi bortser från de moraliska aspekterna så finns vatten att tillgå gratis. Jag brukade tidigare duscha i en grundskolas gymnasal under ett par vintermånader när jag inte använde brunnsvatten till annat än matlagning och dryck. Samhället är fyllt av kranar och PET-flaskor du kan använda till att släcka törsten med. Under det varma halvåret finns tusentals sjöar och vattendrag att svalka sig och sköta hygien i. När det gäller elen är det lättast att, som med "samhällets alla kranar", att använda offentliga eller företags eluttag, datorer, maskiner och annat som försörjs med el. Att undvika hyra gör du lättast genom att "sälja sitt hemman" och snatta ett tält. Men om det känns extremt kan du alltid försöka finna gemytliga människor som byter logi mot mindre hushållstjänster. Lättast är att höra med sina föräldrar och vänner eller att annonsera sig som "hustomte" på annonssidor eller på anslagstavlor.

Själv hade jag turen att kunna bo kvar hemma och att mina föräldrar godtog tjänster istället för kontantbetalning för hyran när jag tog mitt första steg mot ett liv utan hyror att betala. Så jag skötte mitt och lite till, fick min beskärda del av uppgifter, och som tack fick jag en resonlig levnadsyta med tillgång till kök och toalett. Detta förändrades om än så lite när jag flyttade till en stuga vid min fars gård, där jag mot diverse mindre gårdssysslor fick tillgång till pentry, dusch, utedass och ett loft.

Under det ett och ett halvt år jag varit arbetsbefriad har jag alltid haft projekt och planer att sysselsätta mig och andra med. Alltifrån cykelreparationer till att skriva artiklar, översätta texter, gatukonst och Food Not Bombs. Läsa och skriva är en bra sysselsättning men ingen kul heltidssyssla, det leder ofta till rastlöshet. Att variera intellektuella och praktiska aktiviteter är, för mig, ett sätt att hålla igång gnistan. Om du dessutom baserar en stor del av eller hela din kost på sopdykt mat så krävs praktiska prestationer som motverkar sysslolösheten. På senare tid, då jag har flyttat till ett torp i skogen, har jag också börjat lära känna födovänliga växter i närområdet som även det inne-

bär en både praktisk och intellektuell utmaning, för att inte tala om glädjen i en mer varierad "gratis-kost". Att lära känna växterna kan också lösa problem som sjukvårdskostnader: hundratals örter ersätter med överträffande effekt de läkemedel du annars fått pröja för.

men en sak som jag har upptäckt under de år jag har försökt hålla mig borta ifrån lönearbete är att det är lätt hänt att det börjar gå neråt, att jag förlorar min motivation, att jag inte orkar sopdyka, snatta eller ens knappt handla mat, att jag inte orkar ta mig till möten och aktioner, jag låter ensamheten sluka mig. Det är denna, ensamheten, som jag har upptäckt vara den svåraste formen av repression. Utan vare sig kollektiv eller arbets vägrande kamrater har gnistan släckts många gånger. Så innan du befriar dig själv från arbete - finn kamrater att dela äventyret med! För det är det viktigaste av allt, att omgärdas av peppande människor som ser det positiva i det du gör och uppmuntrar det. Detta tillsammans med att inte fastna i en sysslös rastlöshet. Utan att du känner uppskattning eller något slags gemenskap är det lätt att tappa gnistan och tron på det du gör. Det är lätt att börja lyssna på karriärister som glider in med sin överdådiga bil och spottar på din skateboard, cykel eller kickboard, samtidigt som de förklarar hur misslyckad du är. Precis som att det är lättare att lyssna på någon som klankar ner på ens utseende än någon som beundrar det. Att undvika sysslösheten kan också vara svårt om du är ensam. Inte nog med att ensamheten blir påtagligare - sysslösheten kan få en att börja romantisera löneslaveriet och lönen som följer. Det är tillsammans med andra energin och aktivismen sprider sig och på så vis kan man få fler att anamma sopdykandet, fokusera på arbetsvägran och på en förändring i tanken och sina liv.

För mig kom våren och jag har nu funnit lönearbetsfria kamrater att vara med. Vi har tillsammans arbetat fram olika metoder att undvika pengar på och genomfört mindre aktioner. Vi har kommit fram till de bästa sätten att planka, snatta, (i framtiden) ockupera, samla ätbara växter, sopdyka och lifta på. Med mera. Alla är bra metoder att använda sig av i kampen mot arbetet.

Så här snart två år efter att jag började leva utan att basera mitt liv på en lön i slutet av varje månad kan jag säga att det svåraste har varit den demoraliserande ensamheten och motivationens frånvaro. Även om jag nu hoppar in då och då som timvikarie på ett dagcenter vet jag att jag klarar mig utan det men att de pengarna jag får behövs för att finansiera kampen.